

ZUHANNI KELLETT

Zuhanni kellett ágról-ágra
az ismeretlen mélybe le
és látni azt, hogy milyen árva
lehet az ember élete.

Érezni kellett, hogy kivérzik
a gyászos szív és túrni, hogy
körötte állnak, egyre nézik
s csupán a lompos ég szipog.

Jaj, várni kellett oly sokáig.
Amíg a szálas fű kinőtt.
Aztán helyébe állt a másik
s torkon ragadta az időt.

Toldalaghy Pál

MEGRÉMÍTESZ

Megrémítesz. Szemed sötét és
vigasztalan. Az arc halott.
Semmit se mond: se vad, se békés.
Rámhagyja és én jajgatok.

Ez így szokás. A test hiába
bálvány lesz végül, ősi maszok.
Deres sörénye, tömzsi lába
kegyetlenül hat, elriaszt.

Ki más szeretne? — én szeretlek
s ismerlek téged fel, szegény,
Ha senki más, én számba veszek
s mert kell, megvédelmezlek én.

Ki vétkezett és aki gyilkolt,
az is szereti önmagát...
Te úgy zársz engem, mint a sírbolt
s én úgy szeretlek, mint anyád.

Toldalaghy Pál